

SỨC MẠNH của LỬA

(Chúa Nhật XX TN, năm C)

Người Hy Lạp cổ đã cho rằng lửa là một trong các nguyên tố chính của vũ trụ – cùng với đất, nước, và khí. Bốn yếu tố này kết hợp với nhau tạo ra vạn vật trong thiên nhiên. Chúng ta có thể nhìn thấy và cảm nhận được lửa, cũng có thể nhìn thấy và cảm nhận được đất, nước và khí vậy.

Tuy nhiên, thực tế cho thấy rằng lửa là “cái gì đó” rất khác. Đất, nước và khí được cấu tạo bởi hàng tỷ nguyên tử, và luôn giữ nguyên dạng như vậy. Lửa thì không như vậy: lửa có thể chuyển sang các dạng khác vì nó là một phần của các phản ứng hoá học.

Lửa là quá trình ôxy hóa nhanh chóng của một vật liệu trong phản ứng hóa học tỏa nhiệt, giải phóng nhiệt, ánh sáng, và các sản phẩm phản ứng khác. Để tạo ra lửa, phải cần và đủ 3 yếu tố, đó là: chất cháy, ôxy và nguồn nhiệt. Thiếu một trong các yếu tố này không thể xảy ra sự cháy. Mỗi chất khác nhau có nhiệt độ bốc cháy khác nhau.

Lửa rất có ích nếu biết cách sử dụng hợp lý, lửa rất nguy hiểm nếu sử dụng sai mục đích. Thật

vậy, tối thiểu nhất và đơn giản nhất là lửa làm chín thực phẩm để chúng ta dùng hàng ngày, không chỉ ngon miệng mà còn duy trì sự sống. Lửa thật là kỳ diệu!

Lửa rất mềm mà lại rất mạnh. Một ngọn lửa nhỏ có thể dễ thổi tắt, nhưng một đám cháy thì khó có thể dập tắt. Lửa bùng cháy sẽ thiêu rụi mọi thứ trong chớp lát. Lửa là một loại vũ khí đáng sợ, với sức tàn phá khủng khiếp. Lửa cũng có đặc tính lạ: chỉ có một đốm lửa, nhưng càng chia sẻ thì càng thêm nhiều, bản chất lửa không hề giảm sút chút nào. Lửa đối nghịch với bóng tối, vì có lửa là có ánh sáng, và bóng tối bị đẩy lui.

Chính Chúa Giêsu đã đích thân đến thế gian và ném lửa vào thế gian. Ngài mong cho lửa đó bùng cháy lên khắp nơi. Đó chính là Lửa của Tình Yêu Thương, Lửa của Lòng Trắc Ẩn, Lửa của Lòng Thương Xót. Chính Ngài là “Lửa” soi đường dẫn lối, như Ngài đã xác nhận với người Do Thái: “*Tôi là ánh sáng thế gian. Ai theo tôi, sẽ không phải đi trong bóng tối, nhưng sẽ nhận được ánh sáng đem lại sự sống*” (Ga 8:12).

Trình thuật Gr 38:4-6, 8-10 cho biết rằng, các thủ lãnh ngày xưa đã thưa với vua về ngôn sứ Giêrêmia: “*Xin ngài cho giết con người ấy đi, vì những luận điệu của ông ta đã làm nản lòng các binh sĩ còn lại trong thành này, cũng như toàn dân. Thật vậy, con người ấy chẳng mưu hoà bình cho dân này, mà chỉ gây tai họa*”. Vua Xít-ki-gia-hu nói rằng ông ta đang ở trong tay họ; nhà vua cũng chẳng có thể làm gì trái ý họ được. Thế là họ liền điệu ông Giêrêmia đi, lấy dây thừng cột ông và bỏ ông xuống một cái hầm nước của hoàng tử Man-

ki-gia-hu trong sân vệ binh. Hầm này không có nước, chỉ có bùn, nên ông Giêrêmia bị lún sâu.

Thái giám E-vét Me-léc (người Cút) đi ra khỏi đền vua và nói: *"Thưa đức vua, chúa thượng tôi, những người này làm toàn những chuyện tai ác cho ngôn sứ Giêrêmia. Họ đã thả ông xuống hầm, và ông đang chết đói ở dưới ấy, vì trong thành không còn bánh nữa"*. Vua liền truyền cho ông E-vét Me-léc: *"Người hãy đem theo ba mươi người ở đây, đi kéo ngôn sứ Giêrêmia lên khỏi hầm, kéo ông chết mất"*.

Thái giám E-vét Me-léc thật là nhân đạo, nhưng vua Xít-ki-gia-hu cũng tốt, vì nhà vua đã tôn trọng lễ phải mà nghe lời thái giám. Đó là công lý, là nhân đạo, là yêu thương, là hệ quả tốt lành của lòng thương xót. Thoát chết là một hồng ân. Thoát chết là còn sống. Nhưng sống tiếp để làm gì? Tác giả Thánh Vịnh xác định: *"Tôi không phải chết, nhưng tôi sẽ sống, để **loan báo những công việc Chúa làm**"* (Tv 118:17). Điều đó cũng có nghĩa là "loan báo lòng thương xót của Thiên Chúa".

Bất cứ ai trông cậy Thiên Chúa sẽ được Ngài đã độ trì, ai kiên trì van nài thì được Ngài cứu nguy, không phải thất vọng giờ (x. Tv 22:6). Chắc chắn như vậy!

Với niềm xác tín và mẫn nguyện, tác giả Thánh Vịnh minh chứng: *"Tôi đã hết lòng trông đợi Chúa, Người nghiêng mình xuống và nghe tiếng tôi kêu. Người kéo tôi ra khỏi hố diệt vong, khỏi vũng lầy nhơ nhớp, đặt chân tôi đứng trên tảng đá, làm cho tôi bước đi vững vàng. Chúa cho miệng tôi hát bài ca mới, bài ca tụng Thiên Chúa chúng ta. Thấy thế, nhiều người sẽ kính sợ và tin tưởng vào Chúa"* (Tv 40:2-4). Làm chứng về Chúa không nhất thiết phải làm việc gì to lớn, chỉ cần chứng tỏ bằng cách sống chân thật, hiền từ và nhân hậu. Đơn giản mà hiệu quả: *"Mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ của Thầy ở điểm này: là anh em có lòng **yêu thương nhau**"* (Ga 13:35).

Tác giả Thánh Vịnh xác nhận thêm: *"Thân phận con khốn khổ nghèo hèn, nhưng Chúa hằng nghĩ tới. Ngài là Đấng phù trợ, là Đấng giải thoát con, lạy Thiên Chúa con thờ, xin đừng trì hoãn!"* (Tv 40:18). Rất rõ ràng, rất rạch ròi! Đó là niềm tin mẫn – đức tin và đức mẫn không thể tách rời, và đó cũng là loại "lửa" cần cháy bùng lên trong mỗi chúng ta hàng ngày, mọi nơi và mọi lúc.

Thánh Phaolô giải thích cặn kẽ: *"Phần chúng ta, được nguyền ấy nhân chứng đức tin như đám mây bao quanh, chúng ta hãy CỎI BỎ mọi gánh nặng và tội lỗi đang trói buộc mình, và hãy KIÊN TRÌ CHẠY trong cuộc đua dành cho ta, mắt hướng về Đức Giêsu là Đấng khai mở và kiện toàn lòng tin. Chính Người đã KHƯỚC TỪ niềm vui dành cho mình mà CAM CHỊU khổ hình thập giá, chẳng nề chi ô nhục, và nay đang ngự bên hữu ngài Thiên Chúa"* (Dt 12:1-2).

Đọc mấy câu ngắn gọn này khiến chúng ta phải giật mình và xấu hổ, bởi vì đôi khi chúng ta vẫn ù lì, than thở và đòi hỏi. Chợt nhớ có câu chuyện kể về con Lừa thế này...

Bác nông dân nọ có một con lừa. Một hôm, nó bị rơi xuống giếng khi đang chạy nhảy trong khu vườn sau nhà. Thấy nó kêu la rất thảm thiết, bác nông dân tìm cách cứu nó mà không biết làm sao. Bác ta nghĩ rằng dù sao thì con lừa này cũng già rồi, mà cái giếng kia rồi cũng phải lấp đi để khỏi nguy hiểm.

Nghĩ rồi làm ngay. Bác nông dân đi nhờ vài người hàng xóm sang giúp lấp cái giếng. Mọi người cùng nhau xúc đất đổ xuống giếng. Lúc đầu, con lừa nhận ra điều gì đang xảy ra với nó nên càng rống lên dữ dội hơn. Nhưng một lúc sau, tiếng kêu của nó nhỏ dần đi và rồi im bặt. Ai cũng nghĩ là nó đã bị đất lấp.

Nhưng không phải vậy. Đất cứ đổ lên nó thì nó lại rũ đất xuống và dẫm lên đất. Cứ thế và cứ thế... Chẳng bao lâu, nó trồi lên và bước ra khỏi miệng giếng. Và rồi nó thản nhiên chạy đi trước sự ngạc nhiên của mọi người.

Con lửa không than thân trách phận, không thúc thủ dù ở trong thế bí, nhưng nó can đảm và khéo léo trút bỏ mọi thứ ô uế trĩu nặng để có thể vượt lên, tự giải thoát. Cuối cùng, nó đã chiến thắng chính mình và chiến thắng nghịch cảnh. Hãy tự giúp mình rồi Trời sẽ cứu. Thật chí lý! Chúa Giêsu muốn cũng chúng ta hành động như con lửa. Và lại, chính Ngài đã nêu gương: "*KHƯỐC TỬ niềm vui dành cho mình mà CAM CHỊU khổ hình thập giá*".

Thánh Phaolô dẫn chứng cụ thể: "*Anh em hãy tưởng nhớ Đấng đã cam chịu để cho những người tội lỗi chống đối mình như thế, để anh em khỏi sờn lòng nản chí. Quả thật, trong **cuộc chiến đấu với tội lỗi**, anh em **chưa chống trả đến mức đổ máu đâu***" (Dt 12:3-4). Quả thật, chúng ta thường ngồi nguyên rửa bóng tối mà không chịu quệt que diêm hoặc bật quẹt để thắp sáng lên một ngọn lửa.

Lửa luôn có sẵn, chỉ tại chúng ta không khơi lên. Chúa Giêsu đã xác định với mỗi chúng ta: "*Thầy đã đến ném LỬA vào mặt đất, và Thầy những ước mong phải chi lửa ấy đã BÙNG lên! Thầy còn một phép rửa phải chịu, và lòng Thầy KHẮC KHOẢI biết bao cho đến khi việc này hoàn tất!*" (Lc 12:49-50).

Chúa Giêsu luôn đưa ra những điều "trái khoáy", với con người chúng ta thì đó là nghịch lý, nhưng với Thiên Chúa lại lý nghịch-lý-thuận. Một triết lý sống kỳ diệu vô cùng, nếu không lý giải bằng lòng thương xót thì không thể hiểu bằng lý lẽ nhân loại.

Thật vậy, Chúa Giêsu đã từng thẳng thắn nói: "*Anh em tưởng rằng Thầy đến để ban hoà bình cho trái đất sao? Thầy bảo cho anh em biết: không phải thế đâu, nhưng là đem sự chia rẽ. Vì từ nay, năm người trong cùng một nhà sẽ chia rẽ nhau, ba chống lại hai, hai chống lại ba. Họ sẽ chia rẽ nhau: cha chống lại con trai, con trai chống lại cha; mẹ chống lại con gái, con gái chống lại mẹ; mẹ chồng chống lại nàng dâu, nàng dâu chống lại mẹ chồng*" (Lc 12:51-53).

Thiên Chúa là tình yêu (1 Ga 4:8 và 16), là Đấng giàu lòng thương xót (Ep 2:4), chắc chắn Chúa Giêsu không khuyên chúng ta chia rẽ hoặc bất hòa với nhau, vì như vậy là đối lập với lòng thương xót. Quả thật, Thánh Phaolô cũng đã khuyến cáo: "*Đừng bao giờ chua cay gắt gỏng, nóng nảy giận hờn, hay la lối thoá mạ, và hãy loại trừ mọi hành vi gian ác. Trái lại, phải đối xử tốt với nhau, phải có lòng thương xót và biết tha thứ cho nhau, như Thiên Chúa đã tha thứ cho anh em trong Đức Kitô*" (Ep 4:31-32).

Cháy hoặc thiêu đốt là bản chất của lửa. Khi lửa cháy, có gì đó biến đổi – hoặc hư hại (cháy rừng, cháy nhà,...), hoặc lợi ích (làm chín thực phẩm, làm tan chảy đồng, chì, sắt hoặc thủy tinh để đúc khuôn,...). Tương tự, khi ngọn lửa tình yêu thắp sáng, lửa lòng thương xót bùng cháy cũng có tác dụng khác nhau – có thể tích cực với người này hoặc tiêu cực với người khác. Vì thế mà có sự "chia rẽ" giữa người này với người kia, thậm chí là giữa các thành viên trong gia đình.

Lạy Thiên Chúa, xin biến đổi con trở thành "ngọn đuốc" thắp sáng Lòng Thương Xót của Ngài để soi đường sống cho chính con và cho tha nhân. Xin giúp con dám tự đốt mình trong Lửa Tình của Ngài, với nồng độ của Ngài, mọi nơi và mọi lúc, hôm nay và suốt đời. Con cầu xin nhân danh Thánh Tử Giêsu, Đấng cứu độ nhân loại. Amen.

TRÂM THIÊN THU